

škola. V létě se podél břehů táhly listy leknínů a bylo možné zaslechnout kvákat žáby. Popojedu o něco dál a znovu zahlédnu pekárnu, kde ještě před devíti lety pekli chleba v peci na dřevo.

Vzpomínám si, jako by to bylo včera, na domky z šedivého kamene a staré hradby, na radnici s náměstíčkem, fontánou a lavičkami, které vás vítají ve stínu platanů. Je to nádhera.

Nikdy by mě nenapadlo, že se do Cornehotte, rodné vesničky své matky, ještě někdy vrátím. Naposledy jsem tady byla v roce 2016. Čtyřicetého července bylo nebe nekonečně modré a dost teplo na to, aby se dalo koupat v řece, a také to byl den, kdy se to málo, co ještě z naší rodiny zbývalo, rozpadlo na kousky. Bylo mi tenkrát šestnáct.

Dostat se přes Atlantik není jako zaběhnout přes ulici do pekárny, takže jsme s mámou Cornehotte nenavštěvovaly moc často, ale po té hádce, která propukla mezi ní a tetou, jsme se sem už nikdy nevrátily.

Co se stalo? Není to žádný hezký příběh, a přesto na něm není nic, co by lidstvo už dávno neznalo: Alzheimer, pohřeb a dědictví rozfofrované starší dcerou dřív, než přišel čas ho vypořádat, zatímco se mladší vzteky bez sebe a s pocitem nespravedlnosti ocitá na mizině, aniž by se k tomu jakkoli mohla vyjádřit. „Není to tvůj byznys,“ řekla mi kdysi spolužačka, když jsem se vrátila do Québecu. „Je to věc dospělých a dospělí se často chovají jako úplní idioti, když jde o prachy.“ Možná, ale i tak to mělo vliv na spoustu věcí – s tetou jsem od té doby už nikdy nemluvila.

A dnes? Nemám už rodiče ani prarodiče, strýce ani bratrance nebo sestřenic, takže jsem odted' jedinou zástupkyní rodu Demayových, a jsem to já, kdo zdědí veškerý majetek.

Jaká ironie osudu... Máma se musí obracet v hrobě. Závěť zjevně musela být výrazně v můj prospěch, abych souhlasila, že se do těchto končin vrátím. Protože i když je Cornehotte tak rozkošné místo, jak i jeho jméno napovídá, právě tady jsem za sebou zanechala ty nejhorší vzpomínky na své dospívání. Notář mi v komunikaci nic bližšího nesdělil, ale jsem si jistá, co jsem zdědila: dům své tety. A ne jen tak ledajaký dům. Jde o panské sídlo postavené na počátku devatenáctého století. Stavení obehnané vysokým plotem, které člověk vídá jen ve filmech nebo během prázdninových cest a sní, že by v takovém jednou chtěl žít. Přesně ten, který si většina lidí nikdy nebude moci dovolit. Moje teta byla umělkyně a vedlo se jí dobře. Obrazy, plakáty, knížky pro děti – tohle všechno plus peníze, které ukradla mé babičce, takže si v klidu mohla vybudovat pohodlný život na rozdíl od mé matky.

Teď už je to jedno. Zdědím, prodám a vrátím se domů!

Polykám hořkost a vjíždím hlouběji do vesnice, abych zaparkovala kousek od radnice, rozkošné kamenné budovy lemované platany, po jejíchž zdech se pnou červenající se listy psího vína. Vystoupím z půjčeného auta s kabelkou a složkou dokumentů v podpaží a kráčím po dláždění ke granátově červeným dveřím na rohu ulice, na nichž zlatá cedule oznamuje sídlo notářské kanceláře, kde mám schůzku.

Je otevřeno, stačí jen zatlačit do dveří.

Je pět hodin odpoledne a koncipient už odešel, takže když vcházím, je doktor Trottoy sám.

„Phèdre Demayová! Rád vás konečně poznávám,“ srdečně mě přijímá s nataženou rukou. „Jako byste z oka vypadla vaší tetě! Už vám to někdy někdo řekl?“